

Eugen DORCESCU

Elegiile
de la Carani

ELEGIILE DE LA CARANI

Eugen Dorcescu

Redactor de carte: Mirela-Ioana Borchin.

Tehnoredactor: Ladislau Szalai.

Coperta: Diana Szebenyi.

© Eugen Dorcescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DORCESCU, EUGEN

Elegiile de la Carani / Eugen Dorcescu. - Timișoara :
Mirton, 2017

ISBN 978-973-52-1723-5

821.135.1

ELEGIILE DE LA CARANI

Eugen Dorcescu

EDITURA MIRTON
Timișoara
2017

*Dedic poemele cuprinse în această carte
MIRELEI-IOANA,
precum și fiicelor mele
ALINA-OLGA și DANA-KARIN.*

E.D.

*... cele vechi au trecut,
iată toate s-au făcut noi.*

(2 Corinteni 5, 17)

Unei statui de cenușă

1.

E viață viața mea de astăzi? Nu!
E moarte oare? Nu. Nici moarte nu-i.
E moarta-mpărăție-a nimănui,
În care nălucim doar eu și tu.

Absentă, dar mai vie ca oricând,
Cu ochii tăi de neagră catifea,
Mai vie, mai prezentă, mai a mea,
Decât mi-ai fost cândva, în trup și-n gând,

Mai duh, mai vis decât ai fost cândva,
Acceptă-mă, nemernicul ce sunt!
Tu, moarta mea! Tu, neuitata mea!

2.

Urăsc fiece loc în care-am fost
Cândva noi doi. Fiece loc și timp.
Fiece zi, oricare anotimp...
Mai bine ar fi fost de n-ar fi fost!

Urăsc pustietatea mea de-acum,
Urăsc absența ta, ce m-a strivit.
Pe mine mă detest, cel mai cumplit,
Căci aș dori să mor – și nu știu cum.

Cohorte nesfârșite de experți,
În ale vieții veșnice, îmi spun
Că ne vom revedea, că Domnu-i bun,
Că va ierta păcatul meu de-acum...

Ci tu, de-o fi așa, să nu mă ierți!

3.

Răspunsul meu la toate este: NU!
Răspunsul meu la toate ești doar tu.
Doar tu cândva, doar tu atunci, acum,
Fantasmă-n al memoriei album,
Absență-n al ființei vacuum.
Zeiță-n al Ființei vacuum.
Doar tu, doar tu, statuia mea de scrum.

El Caballero

Prietene, de te-ai ivi acum,
La ușa mea, de-un veac pecetluită,
Și-ai spune: „Spre soția ta iubită,
Cum bine știi, nu e decât un drum”,

Sătul de subterfugii cronofage,
De viața fără țel și înțeles,
Sătul de mine însumi, mai ales,
M-aș ridica și-aș zice, simplu: „Trage!”

Avatar I

Același clopot sună în cetate
Ca și atunci, demult. Îl recunoști?
Pe dealuri, împrejur, vrăjmașe oști,
Barbare oști, pândesc, împrăștiate.

În zorii clari, pătrunde prin ferești
Nepăsătorul soare. Și te-arată
Pe scări, în sala amplu luminată,
În sala unde-ai fost. Și unde ești.

Era aceasta dimineața-n care
Am fost lovit? Când am căzut pe zid,
Sub ceru-nalt, tranșant și translucid,
Învălmășit în sânge și sudoare?

Așa ne-am regăsit: Cu ochii grei,
Plini de păduri, de ziduri și de lupte.
Și-am reluat cuvintele-nterupte
De neagra moarte, de tăcerea ei.

Întoarce-ți iarăși chipul către mine,
Frumoaso! Fascinantul meu abis!
Cu gândul, și cu trupul te-am deschis
Și-acum șoptesc, privindu-te: E bine!

Ce-adânc plutim în vreme! Ca și cum
Totuna-s clipă, veac, eternitate.
O, luminoasă sincronicitate!
Străvechi vom fi. Și vii. Ca și acum.

Avatar II

Un gnom, luând sublimul prea ușor,
Nepricepând, în mîzga lui, cu cine
Se-ncumetă, a ridicat spre mine
Un braț necugetat, dezgustător.

Surprins de lovitură, am căzut.
Dar, s-a trezit, în chiar fatala clipă,
El, *Lupus lupus*, și-a venit, în pripă,
Să facă, și acum, ce-a mai făcut.

Priveam, printre crenele, câmpul gri,
Pe care fiara fulgera, în goană,
Spre arătarea tâmpă și vicleană,
Ce-a cutezat, rânjind, a ponegri.

Și-am contemplat, sub cerul mohorât,
Al cruntei înnoptări medievale,
Cum eu, însoțitorul Umbrei tale,
Cum eu și fiara i-am sărit la gât.

Apoi, am stat, pe marginea genunii,
Noi, dublul nepătruns, întunecat,
Lupul și eu, pe câmpul sfârtecat:
Doi colți însângerați, în raza lunii.

Omul din oglindă

Privește-mă-n oglindă, nu în față!
Privește-mă-n nirvanice oglinzi.
Așa vei izbuti să mă cuprinzi
În viața mea de dincolo de viață.

Nu mă disting de propriul arheu:
De lup, de cavaler și de cetate,
De *Râu*, de trubadur... Acestea toate
Și altele asemenea sunt eu.

Abia când lanțu-ncolăcit pe grindă
O să-ți coboare podul, ca să treci,
Te voi primi în ochii-mi verzi și reci,
Mă vei privi în față, nu-n oglindă!

Pe terasă

În fiecare seară, pe terasă.
În fiecare seară-n infinit.
Iubita mea, cu ochi de antracit,
Desprinsă din a visului mătasă,
Aici ne-am întâlnit și ne-am iubit.
Terasa ne-a fost zbor, văzduh și casă.
Terasa-i un pridvor nemărginit.
Plutim din cer în cer, din mit în mit.
Eu – mire metafizic. Tu – mireasă.

Triada

În orice loc și clipă, eram trei:
Eu, El Shaddai și amintirea Ei.
Triadă metafizică. Cel Sfânt
Ținându-ne-ntre Ceruri și Pământ.

Pe tine, cine oare te-a trimis?
Ea? El Shaddai? Sau propriu-mi abis?
Căci, dincolo de-a lacrimii perdea,
O-mbrățișai. Și Ea te-mbrățișa.

Ce tragice priviri! Ce vaier crunt!
Eu, cel de dinainte, nu mai sunt.
În sufletu-mi de-azur, veghează trei:
Tu, El Shaddai și amintirea Ei.

Elegiile de la Carani

1.

Vor înflori, curând,
din nou fără Ea,
salcâmiei, platanii,
bujorii și crinii
vor înălța,
peste altarul înflorit al
țărâniei,
înmiresmate litanii.
Drumul
descrie
albastre spirale
în câmpul cu
flori,
sălcii și plopi
sculptează pe zări, cât vezi
cu ochii,
verzi și
palizi fiori.
E din nou primăvară?
E numai un
vis remanent? Un
rest diafan de
letargie?

O, nu!
Lumea începe, se
reîncepe,
da, reînvie,
vai, ce miracol!,
lângă rustica poartă, lângă
chioșc, lângă scară,
lumea începe, se reîncepe,
în abisul din suflet,
în chiar marea amară
unde Moartea șezu.
Și iată,
dinspre spânz și zambile,
pe-o cărare solară,
auriu-azurie,
pe cărarea de la Moarte la
Viață,
vii tu.

2.

Cât de atentă-ngrijești
florile reci de
pe mormânt!
Cât de atent te-ngrijești de
Cele ce sunt!
Copacii din jur, abia
înverziți,
ca și norii,
destrămați,
inegali,
ireali,
se oglindesc,
meditând,
visători,
când și când,
în ochii tăi negri,
neverosimili,
naivi,
în ochii tăi
abisali.
Tu, abisal juvaier,
legat, de Cel Veșnic, la
mănușa-mi de fier,
tu, care nu te-ai temut
să vezi sânge pe

lance
și creieri pe
scut...
Tu, ce privești, chiar
acum,
cu ochii seduși, în
abis.
Tu, Doamna mea, pe
care El Shaddai și
Doamna mea
te-au trimis.

3.

Cel mai mult
te-am iubit
nu atunci când,
vorbindu-ți,
ai ascultat, ai
răspuns,
ai zâmbit.
Ci atunci când,
sub privirea
mea,
rece, înnourată și
grea,
ai tăcut
a tăcea.
În clipa aceea,
erai tu,
numai tu,
nesfâșiată de
la Nu către Da,
de la Da către Nu,
erai tu, numai tu,
cea din adânc,
ale cărei elanuri
la nerostirea unui sens
de nespus

se restrâng.
Tu, întoarsă spre
mine,
fără glas, fără
nicio rostire, fără
niciun cuvânt.
Tu,
cu privirile tale nemărginite,
înțelegând,
chiar esența esențelor:
Eu fiind, și tu ești.
Tu fiind, și eu sunt.

4.

În satu-acesta pașnic și-nsorit,
Eu n-am venit acum. Am revenit.
Și nu descopăr lumea. Regăsesc
Misterul ei sublim, donquijotesc.
În căutarea marelui Arheu,
Cel care mă vânează sunt tot eu.
Cea care mă așteaptă ești tot tu,
În zarea ta de siluetă gnu.

5.

În grădină,
boltă de viță,
meri înfloriți,
caiși înfloriți
și-un nesfârșit
gazon de
lumină.

Tu treci printre
toate acestea,
nepăsătoare,
treci, dintr-o
parte în alta,
grăbită la treburi,
plutind,
ca o rusalcă,
învelită-n
splendoare.

Soarele-ți tremură-n palmă, sub
tălpi
se-nfioară pământul.
Soarele, el mai ales,
pe care-l ucizi în
oglindea ferestrei,
decapitându-l.

6.

Pe aceeași
alee, în aceeași
amiază
de-argint,
strălucesc și
acum,
străluceau și
atunci,
strălucind,
ochii vii, ochi
defuncți,
ochii celor ce sunt
și nu sunt,
în netimp și-n
nespațiu
fiind.
Ochii vii.
Par a fi
și-a nu fi.
Îmi petrec
ziua-ntreagă-n
bulboanele lor
cenușii.
Ziua-ntreagă-n
abis!...

O, ce zi!

7.

Un luminiș pustiu, cu vechi stejari,
Cu iarbă până-n umeri, grea și deasă.
Luna pe cer: thanatică mireasă,
Calm presărându-și crinii funerari.

Departa-n urmă, zvon apocaliptic
De bătălii. Și, iată, ai venit,
Ai pus balsam pe răni, ai stăvilit
Durata ce curgea spre Infinit.

Acolo am murit. Sau n-am murit?
Acolo chiar, în luminișul criptic.

8.

Te iubesc!
Ți-am strigat? Ți
șoptesc?
Stau, ca un
stâlpnic,
frenetic,
sub copacii-nfloriți,
însoriți.
Mă auzi? Mă
imiți?
M-ai zărit. Și
cobori,
pe aleea din miezul
grădinii,
printre flori,
printre nori,
cobori,
alergând,
cu gura ta roză
de dor fremătând.
Ai ajuns. M-ai
ajuns.
Ți simt până-n
inimă trupul
străpuns.

9.

Lumea toată-i a
noastră
(cum se spune adesea),
lumea toată-i a
mea.

E nesfârșită,
deplină,
de la fereastră,
până-n
grădină
și la
șosea.

Tăinuita-i substanță,
tăinuita-i minune
se desfășoară-n
adânc.

Acolo-n genune,
coborâm amândoi,
când soare, și lună,
și stele
într-un ghem de-ntuneric
se strâng.

Acolo,
în noaptea cețoasă,
în bezna
complice.
Acolo, te strig și-mi
răspunzi.
Acolo-mi răspunzi
când te strig:
Euridice!
E-u-ri-di-ce!

10.

În fața casei,
straturi vechi de
flori.
Și, printre ele, tu –
cu ochii plini
de zâmbet, nostalgie
și lumini.
Tu, Doamna mea, cu
ochi luminători.
În urmă, nesfârșitele
câmpii.
Și cerul.
Și un soare
sângerând
pe lama dintre
boltă și pământ,
cu fruntea-ntr-un noian
de hematii,
decapitat,
ca un oștean de
rând.
Aceasta-i lumea:
câmp de bătălii.
Ori liniștea acestei
seri de vis,

întă, adiind a
Paradis,
și tu, mai tănuită ca
oricând.
Tu, Lilith, revenind din
veșniciei,
clădită, ca și mine,
din pământ...

Simțim cum Cerul însuși
s-a deschis.

Și, peste tot,
vegherea
Celui Sfânt.

11.

Deschizi,
cu fermecata-ți mână,
o ușă.
În urmă, e
ziua-nsorită.
Înainte – cenușă.
Te întorci, mă
privești,
ochii tăi scânteiază
ușor:
„Cine ești?”
Nu-ți răspund.
Căci nu știu
dacă sunt
sau nu sunt.
Dar pe tine te
știu.
Ești un lujer de
spânz
vișiniu,
din a cărui corolă
eu,
călător într-un mistic
pustiu,
beau rouă în

zori,
beau, în amurg,
însetat,
desfătat,
străveche ambrozie,
vin auriu.

Așa precum scribii
Cântării Cântărilor
scriu.

12.

Între poartă și
scară,
e-o cărare de
ceară.
O cărare de ceară
cerească,
precum
mierea soarelui,
amestecată-n amurg
cu jărat și scrum.
O cărare
de nisip ceruit,
selenar,
pe care urmele
pașilor tăi
și răsar,
și dispar,
după cum
îți faci și-ți
refaci
înspre mine
șăgalnicul drum.

Tu,
floare de foc și de raze,
cu petale de
flăcări,
cu veșminte
de fum.

13.

Marele pește!
Astfel e
norul în
zori,
traversat de
astrale culori,
zbătându-se,
crunt,
în al soarelui
clește.
Pește solar,
selenar,
în mări de smarald,
între lespezi de
nacru.
Solzi de-argint,
hiacint,
flori de jar.
Soare iar,
lună iar,
stele iar.
Toate trec,
se petrec,
reapar.
Înconjoară c-un dans
funerar
Păstrăvul sacru.

14.

Tenebra peisajului. Pastel
Înnegurat de ploaie și de ceață.
De-o parte și de alta, câmp. Și-n față,
Un turn tăios și rece. Un scalpel.
Cu lanțuri fantomatice și grile,
Coboară ploaia-n zumzet nesfârșit.
Inverse frumuseți s-au fost ivit.
S-au fost ivit cândva. Și-au împietrit
Într-un pastel. Într-un magnific thriller.

15.

Între canaturi, câmp sublim, deschis.
Canaturile-s norii. Zare-n zare.
E-o poartă câmpul? Sau un manuscris?
Pe pânza lui albastră, scribul soare
Înșiră hieroglife sclipitoare,
Ce ard și se destramă în abis.
Pe ceruri – sori. În câmp, același soare.
Și-alături – tu, solar miozotis.
Ce taină! Ce miracol! Ce chemare!
E, oare, un mesaj din Paradis?

16.

Dangăt de
clopot.
De undeva,
peste șes,
peste pajiștea
proaspăt cosită.
Te-ai oprit pe
alee.
Tresari. Și
zâmbești. Cu
privirea
adâncită în
sine,
uimită.
Norii
au înmărmurit
ascultând.
Apa,
cutremurată,
palpită.
Ziua
se retrage, lin,
ca o gazelă
de-argint,
în amurg.
Spre-a muri
fericită.

17.

Schivnicul scrib
își oprește
pana
aici.
Trubadurul – lăuta.
E vremea ca
arta
veșnicilor mici
să lase loc
artei
veșnicilor veșnice,
ea, nevăzuta.
Universul real
își caută drum
și-nlătură
universul
himeric.
Din lăută, din
pană,
va mai curge
de-acum
doar întuneric.

Ioanitul

Bătrânul Cavaler se-ntoarce-acasă,
Frumos și pur, la fel ca la-nceput.
Nici urmă n-a rămas din lănci și scut.
Din strigătul de luptă – o grimasă.

Luna de jar și soarele de fier,
Ritmând, îi luminează Infinitul.
Mustesc de vid și zorii, și-asfințitul,
În vidul greu dintre pământ și cer.

Așa se pierde el, spre Împăratul
Pe care-o viață-ntreagă l-a slujit:
Frumos și pur. Și mult prea fericit.
O rană-i taie inima, de-a latul.

CUPRINS

Unei statui de cenușă 1 – 3	7
El Caballero	10
Avatar I	11
Avatar II	13
Omul din oglindă	14
Pe terasă	15
Triada	16
Elegiile de la Carani 1 – 17	17
Ioanitul	41

Tiparul executat la

TRADIȚIE ȘI CREDIBILITATE

MIRTON[®]

editură-tipografie-legătorie

IMPRIMERIA MIRTON

RO-Timișoara, str. Samuil Micu nr. 7

Tel.: 0256-225684, 272926; Fax: 0256-208924;

e-mail: mirton@mirton.ro; www.mirton.ro

„În ce-l privește pe Eugen Dorcescu, m-am referit, cu alt prilej, la «dialectica dintre existență și esență», care, ca și la alți poeți semnificativi ai vremii sale, îi marchează opera – o operă străbătută mereu de proiectul transcendenței, unde nu este dificil a identifica urme foarte adânci ale literaturii spirituale a Occidentului. Este, aș spune, nota centrală a unei poezii care, întemeiată pe o atare tradiție – am putea-o numi «tradiția sublimului?» –, nu încetează să scruteze o dată și încă o dată profunzimea existenței, confesiunea ei cea mai pură.

Aceasta este, în rezumat, mărturia pe care ne-o oferă astăzi, din România, un poet cu o voce inconfundabilă”.

(Andrés Sánchez Robayna)

ISBN 978-973-52-1723-5

9 789735 217235